

maa man gøre sig for at føre disse Forhandlinger saaledes, at de fører til et Resultat.

Klaus Berntsen: Hvad vi nu hørte af den højtærede Minister, er jo ikke lovende for Fremtiden. For det første ønsker han det modsatte af, hvad jeg før gjorde mig til Talsmand for: Statsdrift i Stedet for kommunal Drift. Det ønsker jeg ikke, og det forekommer mig heller ikke, at der er nogen Anledning til at ønske sligt. Over alt hvor Staten driver enten Jernbaner eller andre Virksomheder, er Driften uhyre dyr og forbundet med uhyre Vanskeligheder. Vi ser, hvorledes den højtærede Minister kan drive Banerne. Jeg ser f. Eks. for mit eget Vedkommende — det har jeg paatalt flere Gange —, at man paa Statsbanen fra Tommerup til Assens har tilladt sig at indføre og bibeholde en Fartplan, der er af den Beskaffenhed, at der ikke er et eneste privat Jernbaneselskab, der turde byde Publikum en saaslet Behandling. Man begynder med et Tog fra Assens om Morgenen ved 5-Tiden, næste Tog gaar ved 9-Tiden, og saa er der ikke noget Tog før henad Aften, ingen Forbindelse til nogen Side. Det skal ikke friste mig som Fynbo til at sværme for Statsdrift. Og naar jeg ser, hvorledes Statsbanerne i det hele taget drives, med hvilket Underskud, forekommer det mig ikke, at det skal friste til at gaa videre med Statsdrift. Det samme er Tilfældet med Telefondrift. Fynboerne har — det glæder mig, at den højtærede Minister erkender det — baaret sig fornuftigt og forsvarligt ad ved at prøve kommunal Telefondrift, og det har vist sig godt at kunne gaa.

Angaaende den tvungne Voldgift, der er indført ved Privatbanerne, udtalte Ministeren, at man kunde risikere, at denne Overenskomst ikke vilde holde. Jeg haaber ikke, den højtærede Minister med Glæde vilde se, om det skete. Det er ganske rigtigt, at den højtærede Minister den Gang ingen Tillid havde til, at man kunde opnaa en saadan Overenskomst, som man opnaaede, men jeg haaber, at den højtærede Minister var glad over, at vi overraskede ham paa det Felt. Men dersom vi ikke kan faa Voldgift i den Slags Sager, ved jeg ikke, hvordan man til sidst skal ordne sig. Ministeren mener, at man stadig skal føre Forhandlinger, stadig lade det gaa, som det kan. Der er Grænser for, hvor længe den Slags Ting kan gaa, uden at Samfundet lider Skade

økonomisk. Og det forekommer mig, at det er moralsk nedbrydende, at man kan slutte en Aftale i Dag og ganske ugenert bryde den i Morgen. Vi ser, hvorledes det gaar med Havnestrejken; selv de socialdemokratiske Fagforeninger erklærer, at det er aldeles utilbørligt, men der er ingen, som tør skride ind, Ministeren heller ikke. Han siger, at der er ikke andet for end at lade staa til. Det beklager jeg. Det kan ikke gaa i Længden. Samfundet kan ikke taale en saadan Terrorisme, som den, der er i Færd med at udvikle sig. Jeg beklager, at den højtærede Minister tager paa det med saa blød en Haand og ikke øjner nogen som helst Udvej til at komme bort derfra.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg kan ganske slutte mig til det ærede Medlems Bemærkninger, forsaavidt som han betegner det som forkasteligt, at man ikke overholder en afsluttet Overenskomst. Intet Menneske her i Salen, antager jeg, kunde finde paa at modsige det, og det kan jeg heller ikke.

Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener med sin Beklagelse af, at jeg tager med saa blød Haand paa dette Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, som slet ikke foreligger for mig. Det er netop et Spørgsmaal, som foreligger til Forhandling og Afgørelse mellem Parterne. Jeg har ikke nogen Adkomst til at gribe ind i det Spørgsmaal. Men i øvrigt skulde det interessere mig at høre, hvad det ærede Medlem mener, der burde gøres, naar man tog ikke med blød, men med fast Haand paa dette Spørgsmaal. Det vil det ærede Medlem maaske oplyse.

Naar jeg sagde, at den Ordning, der bestaar ved Privatbanerne, muligvis ikke vil blive staaende, mener jeg ikke dermed, at jeg har til Hensigt at fjerne den, men jeg tror, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at den kun bliver staaende netop saa længe, som man fra begge Sider finder, at man er vel tjent med den; den bliver staaende, saa længe man fra de private Jernbaners Side vil føre Forhandlingerne paa en saadan Maade, at Funktionærerne synes, at deres Interesser imødekommes rimeligt, og at Kendelserne i de Tilfælde, hvor Kendelse skal afsiges, udmærker sig ved Visdom og Hensyntagen. Hvis det ofte finder Sted, at Spørgsmaal bliver henvist til Voldgiftskendelse, og disse Kendelser af Personalet anses for uretfærdige, tror jeg, at det Tidspunkt vil komme, hvor det ikke længere er muligt at opretholde den tvungne